

MEGTÉRÉS

ifj. Bartha Sándor

Egy nikodémusi éjszakán utamat elállta Jézus
és így szólt: ifjú, állj!
Hová mész? Mi a célod? Mik a vágyaid?
Meddig kergetnek még lázas álmaid?
Ismersz-e engem? Szeretsz igazán?
Vagy van már nyugalmad
s nincs szükséged rám?
A hangja lágy volt, de kérdése tör,
mely belémhatolt s éreztem, hogy megöl.
Szomorú szeméből sajnálat világolt,
karjait kitárta, s válaszomra várt ott,
azon az emlékezetes éjszakán.

És én csak néztem, mint furcsa tüneményt,
keresztett hordott vállait
s két sebhelyes kezét.
Mosolyát, fényességét, büntelen ártatlanságát.
Igazságát, hatalmát,
néztem a nagy Alkotót,
az embernek fiát, a dicső Megváltót.
S egy pár pillanatnyi kínos csend után
újra megszólalt kedves, szelíd hangján:
fiam, nem szólsz? Én úgyis értelek.
A sok sajnó bűn, ami némává tesz téged
hozzám kiált.
Szíved rejtett mélyén keresed a békét,
a csendet, nyugalmat,
keresed a véres keresztet, az életet,
de holt vagy.
Mert míg bensőd hozzám vágyik,
erőtlen tested elfordul tőlem,
s mind az, ki nyugalmat nem áhít
dacolsz velem.
Fiam, jöjj hozzám, s járj velem.

Most újra csend lett. Az égi küldött hallgat.
És ekkor bennem elindul egy szent áradat.
Lehullt az álarc, lebomlik énem,
a sátáni béklyók lehullnak, érzem.
Lelkemet egy még nem ismert
nyugalom hatja át, mert nézem Őt,
a mindenség Urát.
És Ő megfogja
a felényújtott két reszkető kezét
és elindít egy úton, mely biztos célhoz vezet.
Utamon tanácsol, vigyáz reám.
S gondja van rá, hogyha célhoz érek
elnyerjem a jutalmat:
az örök életet és a koronát.